

Arrest

nr. 223 018 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van 4 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 4 februari 2019 door de gerechtelijke politie aangetroffen in een cannabisplantage in Leuven.

Eveneens op 4 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer:
Naam: [S.]
voornaam: [E.]
geboortedatum: [1995]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Albanië*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/02/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de FGP Leuven op 04/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
Er bestaat een risico op onderduiken:*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*In het kader van een onderzoek van de Onderzoeksrechter werd een proces-verbaal opgemaakt wegens inbreuken op de drugswetgeving, PV LE.60.F1.503945/2017 van de FGP Leuven. In het kader van dit onderzoek werd betrokkene vandaag aangetroffen in een cannabisplantage als bewaker/bewerker, PV LE.55.F1.500584/2019 van de FGP Leuven.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*In het kader van een onderzoek van de Onderzoeksrechter werd een proces-verbaal opgemaakt wegens inbreuken op de drugswetgeving, PV LE.60.F1.503945/2017 van de FGP Leuven. In het kader van dit onderzoek werd betrokkene vandaag aangetroffen in een cannabisplantage als bewaker/bewerker, PV LE.55.F1.500584/2019 van de FGP Leuven.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan sich, voert verzoeker de schending aan van artikel 15 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 74 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/14, § 3 juncto artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar en vindt zijn wettelijke grondslag in de afwezigheid van termijn waarmee het aan verzoeker terzelfder tijd betekende bevel om het grondgebied te verlaten bekleed is.

Het inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

[...]

Samenvattend is de Staatssecretaris dus van oordeel dat:

- Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken

- Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Deze motivatie is grotendeels overgenomen van het bevel het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoeker op 4 februari 2019. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijke beroepsprocedure, tezelfdertijd ingediend.

Aan verzoeker werd inderdaad een bijlage 13septies betekend, met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

In hetgeen volgt, zal worden aangetoond dat de (feitelijke en juridische) grondslag voor het inreisverbod, nl. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, in toepassing van art. 74/14 Vreemdelingenwet, gebrekkig gemotiveerd is.

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1.

Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een risico op onderduiken maar dit risico kan uit geen enkel element worden afgeleid en derhalve ook niet worden gemotiveerd.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53,1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest,

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...)"

2.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypothesen beoogd (bijv. zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel adres zou hebben, laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1,11° Vreemdelingenwet iuo. De materiële motiveringsverplichting ligt voor.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden . De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 6 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3,3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004,

nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar de opmaak van één enkel PV, dat bovendien amper wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Het weze duidelijk, na het verhoor bij de politiediensten, dat een voorleiding niet aan de orde was en dat een aanhouding absoluut niet noodzakelijk was.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt OP zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

In casu ligt er zelfs geen strafrechtelijke veroordeling voor, louter de opmaak van een PV!

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere opmaak van een PV kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat lastens verzoeker een PV werd opgesteld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van dit PV aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar het opgemaakte PV vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die wordt aangehouden door de politiediensten, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

4.

Het gebrek aan motivering wordt des te problematischer wanneer de strafbare feiten die aanleiding gaven tot het PV waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing worden toegelicht

Zoals eerder gesteld werd verzoeker louter aangetroffen op een cannabisplantage, en bleek al quasi onmiddellijk na zijn arrestatie dat hij met de feitelijke uitbating van de plantage weinig tot niets te maken had. Verzoeker hield zich enkel bezig met klein onderhoud, en bevond zich heel laag op de organisatorische ladder.

Verzoeker heeft daarnaast geen voorgaanden, en is nog nooit in aanraking gekomen met de politie.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker net geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van één enkel PV, zijnde een eenmalige aanvaring met de politiediensten, besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een

concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsplichting voor.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233 222).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In dit verband stelt de Raad vast dat de motieven die ten grondslag lagen aan de eerdere beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen weliswaar onvolledig worden opgenomen in de bestreden beslissing zelf, maar dit gegeven niet kan leiden tot de vaststelling van een miskenning van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kreeg immers, tezamen met de bestreden beslissing, kennis van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarin de motieven om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen wel volledig zijn opgenomen. Hij heeft er dus kennis van kunnen nemen.

Uit de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum blijkt dat verzoeker niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt vastgesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken, waar verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Anderzijds wordt geoordeeld dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, dit waar hij werd aangetroffen in een cannabisplantage als bewaker/bewerker en gelet op de ernst van deze feiten. Er wordt verwezen naar een proces-verbaal wegens inbreuken op de drugswetgeving van de federale gerechtelijke politie.

Verzoeker betoogt dat verweerder, wat de termijn voor vrijwillig vertrek betreft, beschikt over een discretionaire bevoegdheid, waarbij de termijn in principe dertig dagen bedraagt maar deze in welbepaalde omschreven gevallen kan worden beperkt tot een periode tussen nul en zeven dagen. Hij stelt dat deze discretionaire bevoegdheid een formele motiveringsplicht met zich mee brengt en is van mening dat in casu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet afdoende is gemotiveerd.

Verweerder motiveerde evenwel – zoals reeds gesteld – dat hij afwijkt van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen norm, in toepassing van § 3, 1° en 3° van deze bepaling, omdat er sprake is van een risico op onderduiken en omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststellingen verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en waarom hij het aangewezen achtte om verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De formele motiveringsplicht impliceert ook niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat er goede gronden zijn om een risico op onderduiken vast te stellen in hoofde van een vreemdeling – en er dus redenen voorhanden zijn om te stellen dat deze vreemdeling zich dreigt te onttrekken aan een in zijn hoofde genomen verwijderingsmaatregel of een voorgenomen gedwongen verwijdering op korte termijn – dan kan hij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten. Ook waar het bestuur vaststelt dat de blijvende aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied een gevaar inhoudt voor de openbare orde, blijkt niet dat verzoeker hieromtrent nog bijkomende toelichtingen kon verwachten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing niet enkel gemotiveerd op welke (rechts)grond een inreisverbod wordt opgelegd, maar ook waarom wordt gekozen om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Hierop wordt in het tweede middel verder ingegaan.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, beslissing die de grondslag vormt voor het opleggen van het bestreden inreisverbod.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen is onder meer genomen op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag moet worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Verzoeker betwist dit.

Uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13), waarin het Hof een nadere interpretatie geeft van het begrip gevaar voor de openbare orde in de voormelde bepaling, volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (§60). Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten speelt hierbij een rol (§62). Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde en hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (§50). Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: “Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een

gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.” (§52)

Het gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde wordt door verweerder afgeleid uit het gegeven dat verzoeker werd aangetroffen in een cannabisplantage als bewaker/bewerker en uit de ernst van deze feiten. Er wordt hierbij verwezen naar een proces-verbaal wegens inbreuken op de drugswetgeving van de federale gerechtelijke politie.

Verzoeker kan, gelet op deze motivering, niet worden gevolgd in zijn betoog als zou verweerder louter op basis van het bestaan van een proces-verbaal op automatische wijze hebben afgeleid dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Doordat wordt toegelicht wat de concrete vaststellingen zijn die de federale gerechtelijke politie deed met betrekking tot verzoeker, met name dat hij als bewaker/bewerker werd aangetroffen in een cannabisplantage, en doordat de feiten zoals deze zich voordeden volgens verweerder ernstig zijn, dient te worden aangenomen dat wel degelijk een concreet onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de vraag of er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker betwist niet dat hij werd aangetroffen in een cannabisplantage. Hij erkent ook dat hij tijdens een hierop volgend verhoor verklaarde onderhoudswerkzaamheden op deze plantage te hebben verricht. Hij ontkent op zich niet dat hij als bewaker/bewerker op de cannabisplantage aanwezig was, en dus dat hij wel degelijk actief betrokken was bij deze illegale activiteit.

Verzoeker benadrukt de beperkte betrokkenheid bij de cannabisplantage en het gegeven dat hij *“heel laag op de organisatorische ladder”* staat. Hij stelt dat dit bevestiging vindt in het gegeven dat hij niet werd voorgeleid voor de onderzoeksrechter.

Zelfs voor zover moet worden aangenomen dat verzoeker slechts laag op de organisatorische ladder staat van de groep die verantwoordelijk is voor de cannabisplantage, moet worden opgemerkt dat zijn betrokkenheid hierbij op basis van de voorliggende gegevens op voldoende wijze vaststaat. De werkzaamheden van bewaking en bewerking van de cannabisplantage hebben ook een belangrijke rol in het welslagen ervan, ook al is verzoeker geen spilfiguur, waardoor hij ook niet zonder meer kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij *“met de feitelijke uitbating van de plantage weinig tot niets te maken had”*.

Zijn betrokkenheid bij de illegale productie van drugs heeft een voldoende ernst om te kunnen rechtvaardigen dat verzoeker, om redenen van openbare orde, niet langer een termijn krijgt voor vrijwillig vertrek. Het gegeven dat verzoeker geen spilfiguur zou zijn en niet werd aangehouden door de onderzoeksrechter, doet hieraan nog geen afbreuk.

Verzoeker verklaarde bovendien aan de politie dat hij Albanië heeft verlaten om economische redenen. Hij lijkt er niet voor terug te deinzen om, teneinde zijn economische situatie te verbeteren, zich toe te leggen op hand- en spandiensten in het kader van de illegale productie van drugs. Rekening houdende met de precaire economische situatie van verzoeker en gelet op de vastgestelde (ernst van de) feiten, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om in casu te oordelen dat het gevaar voor de openbare orde een voldoende actueel karakter heeft. Het gegeven dat verzoeker in België niet reeds in aanraking kwam met de politie doet hieraan ook geen afbreuk, nu verzoeker zelf aangeeft dat hij nog maar heel recent naar België is gekomen, met name sinds eind 2018.

Verzoeker betwist daarnaast dat er grond was om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen omwille van een risico op onderduiken. Het risico op onderduiken betreft echter slechts één van de motieven die werden gehanteerd om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te verantwoorden. De Raad stelt vast dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, met name gelet op de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit motief wordt niet ontkracht, zodat het risico op onderduiken een overtollig motief is wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang genomen met artikel 1, 11° van deze wet, of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.1.4. Verzoeker ligt verder niet toe hoe artikel 74 van de Vreemdelingenwet en artikel 15 van de terugkeerrichtlijn worden miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij zich dan nog rechtstreeks op deze bepaling van de terugkeerrichtlijn kan beroepen, gelet op de omzetting ervan in de Belgische wetgeving. Beide artikelen hebben bovendien betrekking op de vasthouding, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel

“1.

Bovendien maakt de opgelegde (maximum)duur niet het voorwerp uit van een pertinente motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de termijn van 3 jaar:

[...]

2.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

[...]

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3.

In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat betrokkene werd aangetroffen op een cannabisplantage, waar duidelijk bleek dat hij met de effectie organisatie en het opzetten van de plantage niets te maken had.

Verwijzen naar het vermeend gevaar voor de openbare is dan ook een bijzonder gebrekkige motivering, en geenszins het opleggen van de maximumduur.

De verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten is niet dienstig; dit bevel maakt nog steeds het voorwerp uit van een annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat het bevel nog steeds niet definitief is."

2.2.2. Voor de draagwijdte van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat de juridische en feitelijke gronden op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen.

Er wordt – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Hij achtte een inreisverbod voor een duur van drie jaar in de voorliggende zaak proportioneel, waar verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en om tijdens zijn verblijf de openbare orde te schaden. In dit verband werd erop gewezen dat verzoeker werd aangetroffen in een cannabisplantage als bewaker/bewerker. Verweerder oordeelde dat verzoeker gelet op de ernst van de door hem gepleegde feiten een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder zag ook geen redenen die een inreisverbod voor een kortere duur kunnen rechtvaardigen, waar niet blijkt dat verzoeker een gezinsleven of kinderen heeft in België. Hij weerhield evenmin gezondheidsproblemen in hoofde van verzoeker.

De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoeker door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde en geen concrete elementen voorliggen die wijzen op concrete belangen op het Belgische grondgebied en die een kortere duur van het inreisverbod kunnen rechtvaardigen. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Het staat vast dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend, zodat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vervolgens te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Verzoeker geeft aldus correct aan dat het bestuur, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat een specifieke motivering hieromtrent zich opdringt (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er wordt herhaald dat verweerder afzonderlijk heeft geduid waarom hij in de thans voorliggende omstandigheden een inreisverbod voor drie jaar oplegt. Hij acht een inreisverbod voor drie jaar proportioneel waar verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven, waar hij een gevaar vormt

voor de openbare orde en waar niet blijkt dat verzoeker gezinsleden in België of gezondheidsproblemen heeft. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Gelet op deze voorziene motivering moet ook worden aangenomen dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het individuele geval. Verweerder heeft middels zijn motivering duidelijk aangegeven dat voor hem het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden niet enkel dienstig is waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, maar eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in zijn situatie mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Het gegeven dat verweerder inzake de duur van het inreisverbod specifiek verwijst naar het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht te vormen, en bijvoorbeeld niet naar het andere motief op basis waarvan geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, toont ook des te meer aan dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, een afzonderlijke beoordeling heeft gemaakt. De vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker betwist opnieuw een gevaar te vormen voor de openbare orde. Hij stelt dat het enkele gegeven dat hij werd aangetroffen op een cannabisplantage hiervoor niet volstaat. Hij betoogt dat hij met de effectieve organisatie en het opzetten van de cannabisplantage niets te maken had.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker evenwel niet louter werd aangetroffen in een cannabisplantage, maar ook dat hij er werkzaam was als bewaker/bewerker. Dit gegeven vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker erkende tijdens een verhoor door de politie ook dat hij onderhoudswerkzaamheden op deze plantage verrichte. Hieruit volgt wel degelijk een actieve betrokkenheid bij deze illegale activiteit. De werkzaamheden van bewaking en bewerking van de cannabisplantage hebben een belangrijke rol in het welslagen ervan, ook al is verzoeker geen spilfiguur. Er werd bij de bespreking van het eerste middel verder reeds vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker geen spilfiguur zou zijn nog geen afbreuk doet aan het vastgestelde gevaar voor de openbare orde, waar hij zich inliet met ernstige feiten van openbare orde, meer bepaald betrokkenheid bij de illegale productie van drugs. Voor zover als nodig, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Er blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, enig concreet gegeven of enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die hem er had kunnen toe brengen een inreisverbod met een minder lange geldingsduur op te leggen. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad toont verzoeker verder niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaken zoals deze voorlagen bij de Raad, dient in casu immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing – meer bepaald waar de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald – wel degelijk een afweging en onderzoek zijn terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van het geval.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS